

CARTA DOMINICAL

9 D'ABRIL DE 2023

RESSÓ DE LA PARAULA

Resurrecció de la humanitat

L'alegria típica del temps de Pasqua, en el marc de la primavera tot just estrenada, té un motiu profund: la Resurrecció de Crist.

Habituat a “veure” imatges com a simples espectadors, esperant que ens produeixin informació o determinades emocions, perdem la capacitat de contemplar i d'introduir-nos en allò que representen, sentint-nos protagonistes. Fa ja anys que les icones orientals són molt valorades en la nostra societat occidental. Per què? Per la seva bellesa formal – decorativa? Seria una traïció a les mateixes icones. Perquè un dels objectius de la icona és que, mitjançant la seva contemplació, entrem a viure el misteri. És com la litúrgia: anem a missa com a espectadors, esperant que ens emocionin o ens resulti atractiu, en lloc de sentir-nos agents en la celebració.

La contemplació de la icona de la Resurrecció del Salvador de Cora (Istanbul, s. XV) ens comunica l'alegria del nostre alliberament, de l'alliberament de la humanitat. El que s'esdevingué en Crist no quedà tancat en Ell, sinó que va ser la mà estesa de la llibertat a tots els éssers humans, fins i tot a tota la creació. Ell va morir per tots i per tots va ressuscitar.

Som atrets, ens deixem arrossegar pel moviment ascendent de la imatge:

- Hi ha un abisme fosc del qual tots participem. Com recitem en el Credo, Crist davallà als inferns, a l'infern teu i meu, el del nostre món i la nostra història.

- Ell mateix, resplendent de llum, il·lumina la nostra foscor i ens agafa de la mà, com a Adam i Eva, elevant-nos a la vida.

- Les portes de l'infern ja estan esbotzades, de manera que mai més no podran

tancar-se. Els instruments que van servir en la mort de Jesús, resten en l'abisme.

Aquest és el motiu pel qual anomenem a Crist “el nostre Salvador”.

Hem d'identificar les zones fosques de les nostres vides, els nostres petits o grans inferns, on nien sofriments i llàgrimes. Són zones de les nostres vides individuals, comunitàries (família, comunitat, relacions interpersonals) i zones culturals o socials (política domèstica, relacions internacionals). Unes d'aquestes “zones – infern” són conseqüència del nostre mal ús de la llibertat, unes altres, fruits d'errors i pecats aliens.

Però a totes hi ha davallat Jesús. No com qui va de visita, sinó com qui habita i comparteix el sofriment, tota mena de sofriment i el sofriment de tots. El calze de l'amargor de la humanitat fracassada.

I allí és on estén la seva mà. La mà forta, amb la fortalesa de l'amor, és a dir, amb la fermesa i la delicadesa pròpies de l'amor indestructible de Déu. En aquest instant comença l'alliberament.

No s'alliberen directament estructures ni sistemes, sinó persones, éssers humans, amb el seu rostre i la seva història. Dirà O. Clément:

“Cap ombra: tot rostre té la llum de l'infinít. Cap reencarnació: tot rostre és únic. Cap fusió: tot rostre és un misteri. Cap separació: tots els rostres són flames d'un mateix foc... Cada rostre és d'aquesta terra, però d'aquesta terra que ha estat afaïçonada amb el cel”

Allí, volem ser-hi tots.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat